

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**Výcvik v používání střelných zbraní u Policie České
republiky**

Autor práce: Gor Divotyan DiS.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: Mgr. Stanislav Kazbunda

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

2025

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z. ú.
Žižkova tř. 1632/5b, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Gor Divotyan, DiS.
adresa trvalého bydliště: Závodu Míru 213/50, Karlovy Vary
e-mail: g.divotyan@gmail.com mobilní telefon: 773873538

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost
Forma studia: Kombinovaná
Místo studia: Příbram

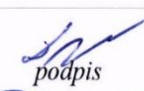
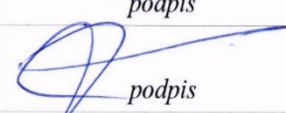
Název bakalářské práce: Výcvik v používání střelných zbraní u Policie České republiky
Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Firearm Training in Police of the Czech Republic

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií
Vedoucí bakalářské práce (jméno a příjmení, včetně titulů, telefon, e-mail):
Mgr. Stanislav Kazbunda

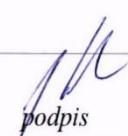
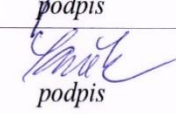
Datum a zadání bakalářské práce (měsíc, rok): prosinec 2024

Cíl bakalářské práce:

Cílem bakalářské práce je zhodnotit výcvik v používání střelných zbraní mezi prvosledovými jednotkami z Karlových Varů a Pohotovostní motorizovanou jednotkou (PMJ) z Prahy.

Student: Gor Divotyan, DiS.	15. 12. 2024, datum	 podpis
Vedoucí práce: Mgr. Stanislav Kazbunda	28. 1. 2025 datum	 podpis

Schvaluji zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	14. 2. 2025 datum	 podpis
Prorektor pro studium a vnitřní záležitosti: doc. PhDr. Miroslav Sapík, Ph.D.	17. 2. 2025 datum	 podpis
Rector: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	23. 2. 2025 datum	 podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval(a) samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucí(ho) a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucí(mu) bakalářské práce panu Mgr. Stanislavovi Kazbundovi za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce. Dále děkuji za psychickou podporu rodiny a přátel při vykonávání této práce.

ABSTRAKT

DIVOTYAN, G *Výcvik v používání střelných zbraní u Policie České republiky : bakalářská práce*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2025 50 s. Vedoucí bakalářské práce: Mgr. Stanislav Kazbunda.

Klíčová slova: Policie České republiky, výcvik, střelné zbraně, prvosledové hlídky, Pohotovostní motorizovaná jednotka, manipulace se zbraní, právní rámec

Bakalářská práce se zaměřuje na problematiku výcviku v používání střelných zbraní u Policie České republiky. V teoretické části se práce věnuje právnímu a etickému rámci použití střelné zbraně, přičemž čerpá z platných právních předpisů a metodických pokynů. Dále poskytuje přehled střelných zbraní, které jsou běžně využívány u Policie České republiky, a hodnotí jejich význam z hlediska operačního nasazení. Praktická část práce je zaměřena na analýzu a komparaci výcvikových metod mezi prvosledovými hlídkami z Karlových Varů a Pohotovostní motorizovanou jednotkou v Praze. Cílem této analýzy je posoudit efektivitu výcviku a identifikovat případné rozdíly v přístupu k manipulaci se střelnými zbraněmi. Práce využívá autorovu osobní zkušenost a poznatky z policejní praxe, což umožňuje hlubší vhled do dané problematiky.

ABSTRACT

DIVOTYAN, G. *Firearm Training in Police of the Czech Republic: Bachelor Thesis*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2025 50 s. Supervisor: Mgr. Stanislav Kazbunda.

Key words: Police of the Czech Republic, training, firearms, first response units, Pohotovostní motorizovaná jednotka, firearm handling, legal framework

This bachelor's thesis focuses on the training of firearm use within the Police of the Czech Republic. The theoretical part examines the legal and ethical framework of firearm use, referencing applicable legal regulations and methodological guidelines. Furthermore, it provides an overview of the firearms commonly used by the Czech police and evaluates their significance in operational deployment. The practical part analyzes and compares training methods between first response units in Karlovy Vary and the Pohotovostní motorizovaná jednotka in Prague. The aim of this analysis is to assess the effectiveness of training and identify potential differences in firearm handling approaches. The thesis incorporates the author's personal experience and insights from police practice, offering a deeper understanding of the subject matter.

Obsah

Úvod.....	9
1 Cíl a metodika bakalářské práce	11
1.1 Metodika práce.....	11
1.1.1 Teoretická část:	11
1.1.2 Praktická část:	11
2 Právní a etický rámec použití střelné zbraně.....	13
2.1 Zákon o policii dle § 273/2008 Sb.	13
2.2 Trestní zákoník dle § 40/2009 Sb.	13
2.3 Etický rámec.....	13
2.3.1 Princip přiměřenosti a nezbytnosti.....	14
2.3.2 Ochrana základních práv.....	14
2.3.3 Odpovědnost a sebereflexe	14
2.3.1 Psychologické aspekty používání střelné zbraně u policie	14
2.3.2 Stresové faktory a rozhodování.....	14
2.3.3 Postřelová trauma a psychologická podpora.....	15
2.3.4 Znalost právních a psychologických aspektů jako prevence rizik	15
2.3.5 Psychologické aspekty manipulace se střelnou zbraní.....	15
3 Střelné zbraně využívané u Policie České republiky	17
3.1 CZ 75D Compact	17
3.2 Glock 17.....	19
3.3 HK MP5	20
3.4 HK G36C	20
3.5 SA vz.58.....	21
3.6 HK MP7	21
3.7 VZ. 61 – Škorpion.....	22
3.8 Střelivo používané u Policie ČR	22
4 Výcvik se střelnými zbraněmi u policie ČR	24

4.1	Fáze I – Základní výcvik s krátkou střelnou zbraní	24
4.2	Fáze II – Dynamická střelba s krátkou střelnou zbraní.....	26
4.3	Fáze III – Přejít k realitě s krátkou střelnou zbraní	27
4.4	Výcvik manipulace s dlouhou střelnou zbraní	28
4.5	Zásadní rozdíly v manipulaci s krátkou a dlouhou střelnou zbraní	30
4.6	Taktická manipulace, pohyb a využití krytu při užívání dlouhé střelné zbraně 32	
4.7	Modelové situace a výcvik pod tlakem.....	33
4.8	Rozhodování pod tlakem a psychologické aspekty zásahu.....	34
4.9	Komparativní pohled na střelecký výcvik v zahraničí.....	35
4.10	První pomoc při střelném poranění	36
4.10.1	Dopad střelného poranění a puškové střelivo	37
4.10.1	Zajištění bezpečnosti.....	37
4.10.2	Zjištění místa a typu zranění (algoritmus MARCH).....	37
4.10.3	Základy první pomoci u typických poranění	38
5	Direktivní komparace mezi PMJ Prahou a prvosledovými hlídkami z Karlových Varů39	
5.1	5.1 Úvod ke komparaci	39
5.2	Výcvik prvosledových hlídek – Karlovy Vary	39
5.3	Výcvik u PMJ Praha	40
5.4	Shrnutí a zhodnocení rozdílů	41
6	Návrhy na zefektivnění výcviku Policie ČR na základě komparace PMJ a prvosledových hlídek z KV.....	43
	Závěr	46
	Seznam použitých zdrojů	48

Úvod

Bezpečnostní situace v Evropě i ve světě se v posledních letech proměňuje. Stále častěji se policisté dostávají do kontaktu s krizovými situacemi, které vyžadují okamžité rozhodování, vysokou míru připravenosti, a především schopnost bezpečně a efektivně zacházet se střelnou zbraní. Právě kvalita výcviku v oblasti manipulace, střelby a taktické reakce se tak stává jedním z klíčových pilířů policejní praxe, který má přímý dopad na ochranu života a zdraví nejen příslušníků bezpečnostních sborů, ale i civilních osob.

Téma střelecké přípravy a taktické manipulace se zbraní přitom není záležitostí jen elitních jednotek. Stále častěji je v ohrožení také běžná hlídka, která bývá prvním článkem zasahujícím v případě napadení, útoku nožem, aktivního střelce či narušení veřejného pořádku s vysokým rizikem. Zkušenosti ukazují, že rozdíly v kvalitě a intenzitě výcviku mezi jednotlivými útvary Policie ČR mohou být poměrně výrazné. Významnou roli zde hraje nejen samotný počet odsloužených hodin, ale také metodika výuky, typ použitých zbraní a realistické modelové situace.

Autor této práce čerpá nejen z odborné literatury, ale také z vlastní profesní zkušenosti u Policie ČR. Během své služby měl možnost porovnat přístup k výcviku střelby a taktice manipulace se zbraní mezi dvěma odlišnými útvary – prvosledovou hlídkou v Karlových Varech a Pohotovostní motorizovanou jednotkou v Praze (PMJ). Tato zkušenost nabízí jedinečnou možnost nahlédnout do výcvikové reality z pohledu přímého účastníka a reflektovat rozdíly v přípravě, stylu výuky i praktickém uplatnění naučených dovedností.

Cílem této práce je analyzovat a zhodnotit výcvik manipulace se střelnými zbraněmi v rámci Policie ČR se zaměřením na praktické aspekty střelby, taktické chování a přípravu na krizové situace. Práce se soustředí jak na výcvik s krátkou, tak dlouhou střelnou zbraní, přičemž důraz je kladen na rozdíly mezi nimi, modelové situace a výcvik pod tlakem. Součástí práce je rovněž komparace dvou konkrétních útvarů, která poukazuje na možný prostor pro zlepšení v oblasti systematického výcviku.

Struktura práce je rozdělena do několika kapitol. V první části je vymezen teoretický rámec tématu a základní principy manipulace se zbraní. Následující kapitoly se věnují výcviku s krátkou a dlouhou zbraní, včetně střeleckých poloh, taktiky pohybu a práce s krytem. Samostatná část je věnována rozdílům v použití jednotlivých typů zbraní a psychologii zásahu. Praktická část práce pak obsahuje srovnání výcviku u PMJ Praha a

prvosledové hlídky v Karlových Varech z pohledu autora, doplněné o modelové scénáře a návrhy pro zefektivnění výcviku.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Cílem této bakalářské práce je analyzovat a zhodnotit výcvik v používání střelných zbraní u Policie České republiky, a to jak z teoretického hlediska, tak prostřednictvím praktického porovnání výcvikových metod mezi vybranými útvary. Práce se zaměřuje na celkový systém střelecké přípravy policistů, přičemž detailně analyzuje a porovnává výcvik Pohotovostní motorizované jednotky (PMJ) v Praze a prvosledových hlídek Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje. Autor vychází z osobních zkušeností ze služby u obou zmíněných složek a snaží se identifikovat rozdíly v přístupu k výcviku, jejich dopad na reálný výkon služby a možnosti případného zlepšení střelecké přípravy.

1.1 Metodika práce

Práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část:

1.1.1 Teoretická část:

- Zaměřuje se na obecné principy výcviku v používání střelných zbraní u Policie České republiky.
- Představuje aktuální přístupy k manipulaci se zbraněmi na základě odborné literatury, vlastní zkušenosti autora naučené z daných útvarů
- Obsahuje analýzu právního rámce upravujícího použití střelných zbraní, zejména zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a trestní zákoník č. 40/2009 Sb.

1.1.2 Praktická část:

- Soustředí se na komparaci výcvikových metod mezi PMJ Praha a prvosledovými hlídkami z Karlových Varů.
- Data budou získána analýzou výcvikových plánů, zkušenostmi autora
- Výsledky budou interpretovány s cílem identifikovat klíčové rozdíly v přístupu k výcviku, jeho intenzitě, používaných střeleckých technikách a přípravě na krizové situace.

Použitými metodami budou analýza odborných a legislativních dokumentů, srovnávací metoda (komparace výcvikových plánů) a empirický výzkum (zkušenosti autora). Výstupem bude zhodnocení efektivity střelecké přípravy u obou útvarů a případná doporučení pro optimalizaci výcvikového procesu.

2 Právní a etický rámec použití střelné zbraně

2.1 Zákon o policii dle § 273/2008 Sb.

V České Republice je používání střelné zbraně policisty upravováno v zákonu 273/2008 Sb. o policii České republiky. Přesněji se jedná o § 56 Použití zbraně, kde se specificky uvádí v jakých konkrétních případech může policista užít zbraň. Pátý odstavec v tomto paragrafu přímo uvádí co se specifikuje jako zbraň pro tento paragraf.¹

2.2 Trestní zákoník dle § 40/2009 Sb.

V trestním zákoně může dojít k užití střelné zbraně dle § 27 krajní nouze a § 28 nutná obrana z.č. 40/2009 Sb. trestní zákoník. Dalším důležitým paragrafem v tomto zákoně § 32, který stanovuje, že trestný čin nespáchá ten, kdo použije zbraň v souladu se zákonnými ustanoveními o oprávněném použití zbraně. Policista tedy může použít zbraň pouze v případě, kdy jedná v mezích zákona, přičemž musí být jeho zásah přiměřený a nezbytný. Při výkonu služby mají policisté oprávnění zasahovat do práv občanů, zejména v případech, kdy je nezbytné zajistit veřejný pořádek nebo odvrátit ohrožení. Je však klíčové, aby jejich jednání zůstalo v mezích zákona a nepřekročilo povolenou míru, ani neúmyslně. V opačném případě by mohlo dojít ke střetu s ustanoveními trestního zákoníku. Tento právní předpis zároveň definuje situace, kdy je použití střelné zbraně oprávněné, a stanoví, že pokud policista jedná v souladu s jiným právním předpisem, například zákonem o Policii ČR, jeho jednání není považováno za trestný čin.²

2.3 Etický rámec

Etický rámec použití střelných zbraní u Policie České republiky je založen na několika klíčových principech, které jsou zakotveny nejen v právních normách, ale také v profesní etice a hodnotách policistů. Použití střelné zbraně je považováno za krajní opatření, které musí být přiměřené, nezbytné a v souladu se zásadami ochrany lidských práv a důstojnosti.

¹ MATES, P.; SLABÝ, A.; ŠKODA, J ŠMERDA, R.; VAVERA, F. *Zákon o policii s komentářem*. Š. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023 245-252 s. ISBN 978-80-7380-917-1.

² ŠÁMAL, P a kol. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 388. ISBN 978-80-7400-428-5.

2.3.1 Princip přiměřenosti a nezbytnosti

Policisté mohou použít střelnou zbraň pouze tehdy, pokud je to nezbytné k ochraně života, zdraví nebo k zabránění vážného trestného činu. Etický kodex Policie ČR jasně stanoví, že policista je povinen minimalizovat újmu a vždy se snažit využít mírnější prostředky předtím, než přistoupí k použití smrtící síly.³

2.3.2 Ochrana základních práv

Použití zbraně musí být vždy v souladu s Listinou základních práv a svobod, Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a dalšími mezinárodními standardy. Policista nesmí jednat s předsudky nebo zbytečně riskovat životy nezúčastněných osob.⁴

2.3.3 Odpovědnost a sebereflexe

Po použití střelné zbraně je policista povinen detailně zdůvodnit své jednání a podrobit se internímu i externímu přezkumu. Neoprávněné nebo nesprávné použití zbraně může vést k disciplinárním, trestním nebo morálním důsledkům. Proto se v policejním výcviku klade důraz nejen na technickou stránku použití zbraně, ale i na etická dilemata, se kterými se policisté mohou setkat.⁵

2.3.1 Psychologické aspekty používání střelné zbraně u policie

Použití střelné zbraně je pro policisty nejen právně a eticky citlivým rozhodnutím, ale zároveň psychicky náročnou situací, která může mít dlouhodobé důsledky. Psychologická zátěž související s tímto aktem je významným faktorem, který ovlivňuje rozhodování policistů v terénu a jejich následné duševní zdraví.⁶

2.3.2 Stresové faktory a rozhodování

Rozhodnutí o použití střelné zbraně je často prováděno v extrémně stresových podmínkách, kdy policista musí během zlomků sekundy vyhodnotit situaci a zvolit adekvátní reakci. Jak upozorňuje Čírtková (2006, s. 132), klíčovou roli zde hraje nejen odborná příprava, ale také individuální psychická odolnost jedince. Podle výzkumů je

³ ETICKÝ KODEX POLICIE ČR. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz> [cit. 20. 3. 2024].

⁴ EVROPSKÁ ÚMLUVA O OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV. In: *Rada Evropy* [online]. Dostupné z: <https://www.echr.coe.int> [cit. 20. 3. 2024].

⁵ MATES, P.; SLABÝ, A.; ŠKODA, J. ŠMERDA, R.; VAVERA, F. *Zákon o policii s komentářem*. Š. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023 253-255 s. ISBN 978-80-7380-917-1.

rozhodování v kritických situacích výrazně ovlivněno hladinou stresu, přičemž extrémní stres může vést k narušené schopnosti vyhodnocovat situaci racionálně.⁷

2.3.3 Postřelová trauma a psychologická podpora

Policisté, kteří použijí zbraň proti pachateli, mohou čelit postřelovému traumatu, které zahrnuje pocity viny, strachu nebo úzkosti, a to i v případech, kdy byl zásah oprávněný. Tyto psychologické následky mohou vést k posttraumatické stresové poruše (PTSD), která se projevuje opakovanými vzpomínkami na událost, poruchami spánku a zvýšenou podrážděností. Výzkumy ukazují, že včasná psychologická intervence a peer-support programy mohou výrazně pomoci při zpracování těchto traumat a prevenci dlouhodobých psychických problémů.

2.3.4 Znalost právních a psychologických aspektů jako prevence rizik

Jedním z klíčových prvků výcviku policistů je osvojení nejen technických dovedností v manipulaci se zbraní, ale také psychologických a právních aspektů jejího použití. Policisté by měli být schopni rozpoznat situace, kdy je použití střelné zbraně legitimní, a zároveň si být vědomi možných psychologických důsledků. Jak zdůrazňuje Čírtková (2006, s. 135), důležité je rovněž zapracování tréninku rozhodování pod stresem do běžné přípravy, čímž lze snížit pravděpodobnost chybného vyhodnocení situace.⁸

Psychologické aspekty používání střelné zbraně u policie představují klíčovou oblast, která ovlivňuje jak individuální policisty, tak celkovou efektivitu policejních složek. Správný výcvik, psychologická podpora a důraz na právní a etické limity mohou pomoci minimalizovat rizika jak pro zasahující policisty, tak pro veřejnost.⁹

2.3.5 Psychologické aspekty manipulace se střelnou zbraní

Vedle technické a takticko-bezpečnostní funkce má manipulace se střelnou zbraní také nezanedbatelný psychologický účinek, který může sehrát roli při deeskalaci krizové situace. Typickým příkladem je zvuk natažení závěru samonabíjecí pistole nebo pušky, který bývá vnímán pachatelem jako signál bezprostřední hrozby použití zbraně. Zejména v uzavřených prostorách může tento zvuk vyvolat okamžitou reakci – ať už v podobě vzdání se, upuštění od útoku nebo zmatené reakce, která vytváří prostor pro zákrok.

⁷ ČÍRTKOVÁ, L. *Policejní psychologie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006, s. 132. ISBN 80-7178-840-1.

⁸ ČÍRTKOVÁ, L. *Policejní psychologie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006, s. 133. ISBN 80-7178-840-1.

⁹ ČÍRTKOVÁ, L. *Policejní psychologie*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006, s. 135. ISBN 80-7178-840-1.

Zkušenější policisté někdy v určitých situacích využívají tento efekt úmyslně – například při zákroku, kdy hrozí odpor, ale zároveň není jisté, zda bude nutné zbraň skutečně použít. V takovém případě může být cílené technické gesto (např. natažení závěru) chápáno jako forma psychologického tlaku, která napomáhá zvládnutí situace bez nutnosti střelby. Je však nutné zdůraznit, že podobný postup není oficiálně doporučovanou taktikou a měl by být vždy posuzován s ohledem na zákonnost, oprávněnost a konkrétní kontext. Manipulace se zbraní musí být vždy bezpečná, promyšlená a sloužit především k okamžitému použití zbraně v souladu se zákonem, nikoliv jako prostředek zastrašování.¹⁰

¹⁰ NÁCHODSKÝ, Z. *Taktika policejní akce*. Praha: Armex, 1993. s. 87.

3 Střelné zbraně využívané u Policie České republiky

V průběhu historie Policie České republiky došlo k postupnému vývoji a modernizaci používané výzbroje. Výběr střelných zbraní byl vždy ovlivněn požadavky na spolehlivost, bezpečnost, snadnou manipulaci a přizpůsobení se specifickým podmínkám policejní služby. Výzbroj Policie České republiky se významně liší v závislosti na organizačním začlenění jednotlivých útvarů. Zatímco zásahové jednotky a útvary rychlého nasazení disponují moderními dlouhými zbraněmi, běžné hlídkové útvary jsou vybaveny standardní krátkou střelnou zbraní. Prvosledové hlídky byly v posledních letech zařazovány mezi prioritní útvary z hlediska vybavení a často disponují modernizovanou výstrojí a výzbrojí, včetně kombinace zbraní dle typu nasazení.¹¹

Výzbroj příslušníků bezpečnostních složek v České Republice prošla za uplynulé století výrazným vývojem, zejména v oblasti střelných zbraní. Zatímco v období první republiky používala uniformovaná policie převážně zbraně převzaté z bývalé monarchie – například šavle, revolvery a později pistole Praga ráže 7,65 mm – v druhé polovině 20. let se ve výzbroji objevují i opakovací pušky, bodáky a lehké kulomety. Služební zbraní četníků byla standardně pistole nošená na dvou trnovém opasku s rámovou sponou, doplněná o sumky na náboje a často i kapesní svítilnu¹. Vývoj výzbroje tak odráží nejen technologický pokrok, ale i měnící se potřeby výkonu bezpečnostní služby v měnících se historických podmínkách.¹²

Tato kapitola se zaměřuje na popis jednotlivých střelných zbraní a střeliva, které jsou nebo byly ve výzbroji Policie České republiky. Pozornost bude věnována především zbraním běžně užívaným prvosledovými hlídkami a Pohotovostní motorizovanou jednotkou (PMJ), které hrají klíčovou roli při zákrocích proti ozbrojeným pachatelům.

3.1 CZ 75D Compact

Tato pistole je vyráběna Českou zbrojovkou v Uherském Brodě a používá ráži 9 mm. Je navržena jako kompaktní verze původního modelu ČZ 75, přičemž se liší menšími rozměry a rámem, který je vyroben z hliníkové slitiny, jež byla speciálně zušlechťena. Ovladač vypouštění kohoutu nahradil pojistku, což je další významná změna oproti původní verzi. Ovladač vypouštění kohoutu je v názvu zbraně pod písmenem D

¹¹ HRINKO, M a kol. *Prvosledové hlídky policie v systému ochrany měkkých cílů*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023. s. 56–57. ISBN 978-80-7380-931-7.

¹² MACEK, P – UHLÍŘ, L. *Dějiny policie a četnictva II. Československá republika (1918–1939)*. Praha: Naše vojsko, 1999, s. 40. ISBN 80-902670-0-9.

z anglického výrazu „decocker“ Závěr zbraně je uzamčený a využívá modifikovaný Browningův systém s krátkým zákluzem a nuceným poklesem hlavně. Dvojčinný mechanismus zahrnuje upravenou spoušť, která má hladký jazýček, což minimalizuje riziko skřípnutí prstu při střelbě. Tvar spouště byl rovněž změněn pro lepší komfort. Zkrácená vzdálenost mezi spouští a výřezem v rukojeti usnadňuje ovládání zbraně i střelcům s kratšími prsty. Na těle pistole se nacházejí drážky pro připevnění příslušenství, což zvyšuje její variabilitu. Díky drážkované rukojeti a ergonomickému tvaru lučiku je zbraň pohodlně ovladatelná, i když je používána v rukavicích. Mířidla tvoří otevřené hledí a muška, která je zvýrazněna luminiscenčními body pro lepší viditelnost za zhoršených světelných podmínek. Účinný dostřel pistole je stanoven na 50 metrů.¹³

Pistole CZ 75 vznikla jako součást vývojového programu uherskobrodské zbrojovky v roce 1969. Projekt byl původně označen jako PC-V-34 a jeho cílem bylo vytvořit moderní obrannou pistoli, která by se vyrovnala tehdejším světovým modelům. Klíčovou osobností tohoto vývoje byl František Koucký, který se podílel nejen na technickém návrhu, ale také na celkovém koncepčním směřování zbraně. První fáze vývoje se soustředila na hledání optimální ráže a střeliva. Koucký se nakonec rozhodl pro 9 mm Parabellum, které vynikalo výbornými balistickými vlastnostmi a bylo jedním z nejpoužívanějších nábojů té doby. Na rozdíl od mnoha jiných pistolí se však uvažovalo o dvojčinném (DA/SA) spoušťovém mechanismu, který zajišťoval větší bezpečnost při nošení zbraně a umožňoval rychlou střelbu bez nutnosti manuálního natažení kohoutu. Během let 1970–1973 probíhaly intenzivní vývojové práce, během nichž se zvažovalo několik variant konstrukce. Bylo rozhodnuto, že pistole bude mít dvouřadý zásobník s dvouřadovým vyústěním, což umožňovalo větší kapacitu nábojů a lepší podávání střeliva. Konstrukční tým také experimentoval s různými variantami spoušťového mechanismu, přičemž se nakonec prosadil systém inspirovaný Waltherem PPK, ale v inovativním provedení. Pistole CZ 75 byla poprvé sériově vyrobena v roce 1975 a rychle si získala reputaci jako ergonomická, přesná a spolehlivá zbraň. Navzdory svým kvalitám však nebyla primárně určena pro Československou lidovou armádu, ale spíše pro zahraniční export, především do západních zemí. Vzhledem k tomu, že Československo tehdy nechránilo konstrukční řešení patenty na mezinárodní úrovni, začala být pistole široce kopírována zahraničními výrobci, což vedlo k jejímu masivnímu rozšíření po celém světě. V průběhu let vzniklo mnoho verzí této pistole, přičemž jednou z nich byla i CZ 75D

¹³ Policejní CZ 75D Compact. *Střelecká revue* [online]. Praha: Střelecká revue, [cit. 2025-03-01]. Dostupné z: <https://www.streleckarevue.cz/wp-content/uploads/2020/11/pol-cz-75d.pdf>.

Compact, která byla v roce 2000 zařazena do výzbroje Policie České republiky. Tento model nabízel kompaktnější rozměry a nižší hmotnost, což z něj činilo ideální volbu pro ozbrojené složky.¹⁴

3.2 Glock 17

Pistole Glock 17 byla vyvinuta v roce 1982 rakouským konstruktérem Gastonem Glockem. Ačkoli Glock neměl předchozí zkušenosti s výrobou střelných zbraní, jeho odborné znalosti v oblasti plastových materiálů mu umožnily navrhnout zbraň s polymerovým rámem, což byla tehdy revoluční inovace. Vývoj této pistole byl reakcí na požadavky rakouské armády, která hledala novou služební zbraň. Glock během vývoje analyzoval konstrukce tehdejších moderních pistolí a konzultoval své návrhy s odborníky na palné zbraně. Hlavní požadavky na novou pistoli zahrnovaly: nízkou hmotnost, jednoduchou konstrukci, vysokou spolehlivost při používání v náročných podmínkách, snadnou údržbu a možnost rychlé demontáže, kapacitu zásobníku alespoň 17 nábojů ráže 9×19 mm Luger. Na základě těchto požadavků Glock vytvořil pistoli, která byla složena z pouhých 34 součástí (oproti standardním 58 součástkám u konkurenčních modelů). Tento minimalismus přispěl k výjimečné spolehlivosti a odolnosti, což byla klíčová výhoda oproti jiným konstrukcím. V roce 1983 pistole Glock 17 úspěšně prošla testy odolnosti a přesnosti rakouské armády a byla přijata do výzbroje pod označením P80. Krátce nato se rozšířila i do dalších ozbrojených složek po celém světě a stala se jednou z nejpoužívanějších služebních pistolí v historii.

Technické parametry Glock 17: ráže: 9×19 mm Luger, kapacita zásobníku: 17 nábojů (standardní) délka hlavně: 114 mm, celková délka: 204 mm, hmotnost (s plným zásobníkem): 910 g, mířený dostřel: 50 m

Díky své jednoduchosti, nízké hmotnosti a vysoké spolehlivosti se Glock 17 stal etalonem mezi služebními pistolemi a jeho konstrukční principy ovlivnily vývoj mnoha dalších modelů.¹⁵ Pistole Glock 17 byla poprvé zařazena do výzbroje Policie České republiky v roce 2005, kdy bylo pořízeno přibližně 740 kusů pro zásahové jednotky a specializované útvary.¹⁶ V roce 2019 byla uzavřena rámcová dohoda (č. j. PPR-22272-

¹⁴ PAZDERA, D. CZ 75. Praha: Euromedia Group, 2021. ISBN 978-80-242-7088-3, s. 77–80.

¹⁵ MCNAB, CH. *Glock: Světová pistole*. 1. vyd. Praha: Naše vojsko, 2015, s. 21–23.. ISBN 978-80-206-1641-8

¹⁶ POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY. *Veřejná zakázka – nákup zbraní Glock* [online]. Praha: Policie ČR, 2019 [cit. 2024-03-01]. Dostupné z: <https://policie.gov.cz/clanek/verejna-zakazka-nakup-zbrani-glock.aspx>

29/ČJ-2019-990640) na nákup dalších pistolí Glock, což vedlo k jejich širšímu zavedení napříč různými složkami Policie ČR.¹⁷ V současné chvíli Policie ČR používá Glock 17 5 generace, kdy oproti 4 generace jsou hlavní rozdíly v tom, že máte plně oboustranné ovládací prvky, modifikovaný vývrt hlavně - GLOCK MARKSMAN BARREL a rozšířenou spodní část zásobníkové šachty pro pohodlnější vkládání zásobníku¹⁸ Tato zbraň je zařazena u PMJ Praha od roku 2019, kdy nahradila pistoli CZ 75D Compact.

3.3 HK MP5

Samopal Heckler & Koch MP5 byl původně vyvinut v 60. letech jako menší alternativa k pušce Uzi. Nesl původní označení HK54 a používal náboje ráže 9×19 mm. Zbraň byla navržena pro potřeby západoněmeckých bezpečnostních složek. Zbraň byla přijata do výzbroje německé jednotky GSG9, která ji úspěšně využila při operaci v somálském Mogadišu v roce 1977. Později ji do svého arzenálu zařadily i britské jednotky SAS, které požadovaly úpravy konstrukce, zejména ve tvaru zásobníku pro lepší manipulaci se speciální municí. Na základě zkušeností z používání MP5 bylo vyvinuto několik variant, včetně MP5A3 s výsuvnou opěrkou a MP5K, určené pro skryté nošení.¹⁹ Policie České republiky zařadila samopaly Heckler & Koch MP5 do své výzbroje již v první polovině 90. let. Konkrétně byly integrovány varianty MP5 A5, MP5 SD6 a MP5 KA4, které ve srovnávacích zkouškách překonaly konkurenční modely.²⁰

3.4 HK G36C

Heckler & Koch G36 byla vyvinuta jako náhrada za německou útočnou pušku G3. Zbraň využívá systém plynového odběru s otočným závorníkem a je kompatibilní se zásobníky STANAG. Vývoj byl dokončen v roce 1996 a puška byla následně zařazena do výzbroje německého Bundeswehru. Standardní varianta G36 byla doplněna o kompaktní model G36C, který se vyznačuje kratší hlavní (228 mm) a možností montáže různých optických zaměřovačů. Tato verze je oblíbená mezi speciálními jednotkami, protože kombinuje přesnost útočné pušky s kompaktností samopalu. Po roce 2015 se u Bundeswehru objevily problematické testy, které ukázaly přehřívání hlavně G36 při

¹⁷ POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY. *Střelivo – informace o nákupu* [online]. Praha: Policie ČR, 2019 [cit. 2024-03-01]. Dostupné z: <https://policie.gov.cz/clanek/strelivo.aspx>

¹⁸ SULLYHO ZBROJNICE. *GLOCK 17 GEN 5 MOS FS* [online]. Praha: Sullyho zbrojnice, 2024 [cit. 2024-03-01]. Dostupné z: <https://www.sullyhozbrojnice.cz/zbrane/glock-17-gen--5-mos-fs/>

¹⁹ NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Překlad Danuše Martinová. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2017, s. 75. ISBN 978-80-271-0329-4.

²⁰ Policie České republiky. *Zbraně ve výzbroji Policie ČR*. [online]. [cit. 2025-03-02]. Dostupné z: <https://policie.gov.cz/clanek/zverejnene-informace-2019-zbrane.aspx>

dlouhodobé střelbě. Německá armáda se následně rozhodla pro nahrazení G36 novými modely, jako je HK416.²¹ Zbraň využívána též u PMJ Praha.

3.5 SA vz.58

¹ Samopal vzor 58 byl vyvinut v Československu jako domácí konstrukce, odlišná od sovětských licenčních zbraní používaných ostatními státy Varšavské smlouvy. Vývoj probíhal od roku 1956 pod vedením konstruktérů Jiřího Čermáka a Bohuslava Novotného, přičemž výroba byla zahájena v podniku Přesné strojírenství v Uherském Brodě. Technické parametry modelu Sa vz. 58 zahrnují ráži 7,62 × 39 mm, úst'ovou rychlost 705 m/s a kapacitu zásobníku 30 nábojů. Teoretická rychlost střelby dosahuje 750–850 ran/min a účinný dostřel se pohybuje mezi 350–500 metry.²² V dnešní době lidé, kteří se nevyznají ve zbraních můžou na první pohled říct, že se jedná o AK 47 nebo její klon. Nicméně ačkoliv je zbraň podobná, kdy používá i stejnou munici tak se konstrukčně velice liší. Mezi hlavní důvody nahrazování samopalu vz. 58 patří jeho zastaralost a omezené možnosti modernizace. Přestože zbraň prokázala svou spolehlivost a odolnost, její technické a taktické parametry již neodpovídají současným požadavkům na policejní výzbroj, zejména kvůli omezené kompatibilitě s moderními optickými systémy. Dalším faktorem je sjednocení výzbroje s ostatními bezpečnostními složkami, což zjednodušuje logistiku, údržbu a výcvik. Modernější zbraně splňují současné standardy a zvyšují efektivitu Policie ČR v operacích.²³

3.6 HK MP7

Samopal MP7 byl vyvinut společností Heckler & Koch jako alternativa k samopalu MP5 a k belgickému FN P90. Jedná se o kompaktní PDW (Personal Defense Weapon), která byla navržena tak, aby používala vysokorychlostní munici 4,6×30 mm, schopnou prorazit balistickou ochranu protivníka. Mechanismus střelby MP7 je podobný útočným puškám G36 a HK416. Střelí z uzamčeného závěru s pístovým mechanismem odběru plynů. Díky tomu je zbraň velmi stabilní i při střelbě dávkami, což ji odlišuje od běžných samopalů s dynamickým závěrem.²⁴

²¹ NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Praha: Grada Publishing, 2017, s. 153–155. ISBN 978-80-271-0329-4.

²² SA vz.58 – *technické údaje a historie*. [online]. [cit.3.3.2025]. Dostupné z: https://www.diverzanti.cz/documents/03_vyzbroj/primarni/sa58.pdf

²³ ČERVENÝ, P. *Modernizace výzbroje Policie ČR*. [online]. Plzeň: Západočeská univerzita, 2017. [cit. 3. 3. 2025]. Dostupné z: https://otik.uk.zcu.cz/bitstream/11025/24541/1/BP_Cervený.pdf

²⁴ NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Praha: Grada Publishing, 2017, s. 84–88. ISBN 978-80-271-0329-4.

3.7 VZ. 61 – Škorpion

Samopal vz. 61 Škorpion je československá samonabíjecí a plně automatická zbraň, vyvinutá koncem 50. let 20. století inženýrem Miroslavem Rybářem v podniku Konstrukta Brno. Do výzbroje československých ozbrojených sil byl zaveden od poloviny 60. let²⁵. Díky své kompaktní velikosti a nízké hmotnosti byl ideální pro speciální složky armády a ministerstva vnitra²⁵. Samopal vz. 61 byl součástí výzbroje československých ozbrojených sil a byl používán také u Policie České republiky. Díky své kompaktní velikosti a nízké hmotnosti byl ideální pro speciální složky armády a ministerstva vnitra¹. V současnosti byl postupně nahrazován modernějšími zbraněmi, zejména samopaly HK MP5 a útočnými puškami HK G36C.²⁶

3.8 Střelivo používané u Policie ČR

Náboj je základním prvkem střeliva a skládá se ze čtyř hlavních částí: nábojnice, prachové náplně, střely a zápalky. Nábojnice tvoří obal, který drží všechny části pohromadě a slouží jako tělo náboje. Prachová náplň zajišťuje energii potřebnou k výstřelu, střela samotná přenáší mechanickou energii na cíl a zápalka zapaluje prach pomocí tepelného impulsu.²⁷

Toto základní rozdělení tvoří rámec pro následné klasifikace nábojů podle účelu, typu střely, výplně a dalších parametrů. Znalost konstrukce náboje je nezbytná pro pochopení účinnosti, průbojnosti i bezpečnostních aspektů při výběru střeliva používaného Policií České republiky.

Střelivo jako celek lze rozdělit do několika základních skupin podle účelu použití. Nejčastěji se rozlišuje střelivo přebíjené, zkušební, vojenské a civilní. Dále se dělí i podle typu střely – například na jednotné, hromadné, průbojné nebo výbušné, celoplášťové (FMJ), homogenní (HS) apod.²⁸

Policie České republiky při výkonu služby nejčastěji používá střelivo ráže 9 mm Luger, a to ve formě HS střel (homogenních střel), tedy jednolitých celokovových střel

²⁵ MINISTERSTVO OBRANY ČESKÉ REPUBLIKY. *Historie a technické parametry samopalu vz. 61 Škorpion*. [online]. [cit. 19. 3. 2024]. Dostupné z: https://www.mo.gov.cz/assets/files/9334/zbrane_definit.pdf

²⁶ VOJENSKÝ HISTORICKÝ ÚSTAV PRAHA. *Samopal vzor 61 – Armádní technický magazín č. 1/1965*. [online]. [cit. 19. 3. 2024]. Dostupné z: <https://www.vhu.cz/en/samopal-vzor-61-armadni-technicky-magazin-c-11965/>.

²⁷ KOVÁŘÍK, L. *Zbraně a střelivo*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007. s. 73. ISBN 978-80-7380-030-7.

²⁸ KOVÁŘÍK, L. *Zbraně a střelivo*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007. s. 80. ISBN 978-80-7380-030-7.

bez samostatného pláště a jádra. Tyto střely mají stabilní průbojnost, nízkou deformaci a díky homogenní konstrukci i nižší riziko neřízené fragmentace.²⁹

Volba střeliva je přizpůsobena specifickým požadavkům jednotlivých útvarů a typům zákroků. Z hlediska bezpečnosti a účinnosti se do služební výzbroje zařazují střely, které odpovídají legislativním podmínkám a zároveň zajišťují co nejnižší riziko pro nezúčastněné osoby v okolí zásahu.

V oblasti puškového střeliva došlo v České republice v posledních desetiletích k významnému posunu. Zatímco dříve dominoval náboj 7,62×39 mm využívaný ve zbraních SA vz. 58, v současnosti je u Policie ČR standardem náboj 5,56×45 mm NATO. Ten je využíván zejména u novějších zbraní jako je CZ BREN nebo G36. Střela tohoto náboje vykazuje vysokou stabilitu, přesnost a vytváří rovný, kontrolovaný střelný kanál, což z něj činí vhodný typ střeliva pro služební použití.³⁰

3.9 Taser X26

Ačkoli taser nepatří mezi střelné zbraně v pravém slova smyslu, je vhodné jej v rámci výzbroje bezpečnostních složek zmínit. V policejní praxi představuje poslední stupeň donucovacího prostředku před případným použitím střelné zbraně. Tyto prostředky, například model X26, využívají především prvosledové hlídky, které k jejich použití musí absolvovat speciální školení, jež se každoročně obnovuje. Přestože taser spadá pod jiný právní rámec než střelné zbraně, při manipulaci s ním je vyžadováno dodržování obdobných zásad bezpečnosti a opatrnosti.³¹

²⁹ ZELINKA, J.; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, Jiří. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. s. 83–84. ISBN 978-80-7380-928-7.

³⁰ ZELINKA, J.; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, J. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. s. 131. ISBN 978-80-7380-928-7.

³¹ TUREČEK, J. *Policejní technika*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008, s. 43–45. ISBN 978-80-7380-119-9.

4 Výcvik se střelnými zbraněmi u policie ČR

Výcvik se střelnými zbraněmi představuje jednu z klíčových součástí odborné přípravy každého policisty. Cílem této přípravy není pouze osvojení technické manipulace se zbraní, ale zejména schopnost efektivně a zodpovědně reagovat v krizových situacích, kdy může být použití střelné zbraně jediným prostředkem ochrany života a zdraví.

Výcvik Policie ČR vychází z moderních principů obranné střelby a je rozdělen do tří základních fází, které respektují logickou progresi schopností střelce – od zvládnutí základních dovedností, přes dynamické použití zbraně až po taktické uplatnění v reálných scénářích.

V této kapitole budou jednotlivé fáze výcviku popsány na základě odborné metodiky *Manuál obranné střelby*, která je využívána v profesní přípravě policistů. Důraz bude kladen na výcvik s krátkou střelnou zbraní, která tvoří základní výzbroj běžných hlídkových i speciálních útvarů Policie ČR³².

4.1 Fáze I – Základní výcvik s krátkou střelnou zbraní

První fáze výcviku s krátkou střelnou zbraní je zaměřena na zvládnutí základních návyků bezpečné a efektivní manipulace. Jedná se o nejdůležitější stavební kámen pro další rozvoj střeleckých dovedností, neboť zde vzniká správná motorika, držení, zaměřování a spouštění. V této fázi je kladen maximální důraz na dodržování bezpečnostních pravidel, správné techniky a eliminaci chyb, které by se později mohly fixovat a vést k nebezpečným situacím v reálném výkonu služby.

Ještě před samotným zahájením střeleckého výcviku musí být policista důkladně seznámen s výstrojí a vybavením, které bude při výkonu služby i výcviku používat. Ačkoliv Policie České republiky standardně přiděluje výzbroj i výstroj každému příslušníkovi, je důležité, aby měl policista jasnou představu o tom, jak s jednotlivými prvky efektivně pracovat. Součástí výcviku je proto orientace v rozvržení výstroje, nasazování a nošení služebního opasku, ovládání pouzdra na zbraň, umístění náhradních zásobníků, svítilny nebo další doplňkové vybavy. Tyto aspekty ovlivňují nejen komfort a rychlost reakce, ale i bezpečnost manipulace se zbraní.³³

³² ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 11. ISBN 978-80-247-0739-6

³³ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 19–21. ISBN 978-80-247-0739-6.

Základním pilířem výcviku je důsledné dodržování bezpečnostních pravidel, která mají zabránit nechtěnému výstřelu, zranění osob nebo poškození majetku. Každý policista musí mít zažitý koncept tzv. "čtyř pravidel bezpečné manipulace", mezi které patří především:

1. Každá zbraň je považována za nabitou.
2. Se zbraní se míří pouze na cíl, na který jsme připraveni vystřelit.
3. Prst se nachází mimo spoušť, dokud není záměr střílet.
4. Před a za cílem je nutné znát, co se tam nachází³⁴.

Vedle samotné techniky držení zbraně a spouštění je nedílnou součástí první fáze také procvičování vyhledávání cíle a práce s periferním viděním. Policista se učí nejen technicky mířit, ale i vnímat prostor kolem cíle, aby mohl v reálné situaci rozpoznat přímé i nepřímé hrozby. Tyto schopnosti jsou klíčové zejména při práci ve městě nebo v uzavřených prostorech, kde může dojít k nečekanému výskytu civilní osoby v dráze střelby³⁵.

Specifickým prvkem, který je součástí první fáze, je nácvik tzv. zbraňové kázně – tedy schopnosti udržet zbraň správně zajištěnou, drženou v souladu s pravidly bezpečnosti a připravenou k okamžitému použití, ale zároveň tak, aby nedošlo k ohrožení okolí. Cílem je naučit střelce ovládat nejen zbraň samotnou, ale také vlastní tělo a psychiku v přítomnosti zbraně, což je často podceňovaný aspekt výcviku.

V rámci výcviku se rovněž procvičuje přechod mezi tzv. pasivní a aktivní polohou zbraně, tedy přechod mezi stavem odpočinku a stavem připravenosti k palbě. Tato schopnost je důležitá například při vstupu do neznámého prostoru, kde je nutné zachovat připravenost, ale nevystavovat zbraň nebezpečí ztráty kontroly³⁶.

Významnou součástí první fáze jsou i drily tzv. "suché střelby", tedy nácviky bez ostré munice. Tyto drily pomáhají automatizovat základní úkony, jako je tasení, kontrola zbraně, přebíjení či manipulace se závěrem. Výcvik probíhá s prázdnou zbraní, často před

³⁴ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 29–31. ISBN 978-80-247-0739-6.

³⁵ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 53–54. ISBN 978-80-247-0739-6.

³⁶ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 55–56. ISBN 978-80-247-0739-6.

zrcadlem nebo s dozorujícím instruktorem, který ihned upozorňuje na chyby v technice a postoji³⁷.

Policisté se dále učí správnému držení zbraně, což je klíčové pro přesnost a bezpečnost střelby. Využívá se tzv. dvouruční úchop (tzv. *thumbs forward*), který zajišťuje stabilitu, kontrolu nad zpětným rázem a rychlejší navedení zbraně zpět na cíl.

Součástí základní přípravy je také výuka správného postoje, kdy policista stojí ve stabilní bojové pozici s mírným pokrčením kolen, zbraní předsunutou směrem k cíli a těžištěm těla lehce vpřed. Tento postoj je navržen tak, aby umožnil jak přesnou střelbu, tak případný rychlý pohyb nebo změnu polohy³⁸.

Dalším krokem je technika zamíření a práce se spouští. Policisté se učí soustředit na mušku, respektovat tzv. „přední zamíření“ a správně ovládat spoušť bez strhávání. Výcvik klade důraz na plynulé mačkání spouště, tzv. „stisk bez výstřelu“, který pomáhá fixovat jemnou motoriku a odstraňovat chybné návyky při spouštění zbraně. Tyto dovednosti se nejprve procvičují nasucho a až poté přecházejí na ostrou střelbu na statické terče za přesně stanovených podmínek³⁹.

4.2 Fáze II – Dynamická střelba s krátkou střelnou zbraní

Druhá fáze výcviku se zaměřuje na rozvoj dynamických střeleckých dovedností. Cílem je naučit policisty efektivně reagovat v situacích, kdy se musí pohybovat, měnit pozice, vyhledávat kryt, tasit zbraň, přebíjet či manipulovat se zbraní pod časovým nebo psychickým tlakem. Tato fáze přibližuje výcvik realitě služebního zákroku a navazuje na zvládnuté základy z první fáze.

Zásadní dovedností je tasení zbraně z pouzdra a její rychlé uvedení do střelecké polohy. Výcvik probíhá ve stoji i v chůzi, s důrazem na bezpečnost a efektivitu pohybu. Cvičí se tasení jak na pevný cíl, tak i během změny pozice nebo v situaci, kdy je policista napaden⁴⁰.

³⁷ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 57–58. ISBN 978-80-247-0739-6.

³⁸ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 43–45. ISBN 978-80-247-0739-6.

³⁹ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 47–52. ISBN 978-80-247-0739-6.

⁴⁰ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 60–67. ISBN 978-80-247-0739-6.

Součástí fáze II je i střelba za pohybu. Policista se učí střílet při chůzi vpřed, vzad i do stran, zároveň se učí udržet správné zaměření cíle a stabilitu zbraně. Výcvik dále zahrnuje změny poloh – střelbu v kleče, sedě, vleže, ale i přechod mezi těmito polohami v co nejkratším čase. Tyto situace jsou důležité pro zvládnutí zákroků ve složitém terénu nebo při přestřelce na krátkou vzdálenost.⁴¹

Přechod mezi více cíli je dalším klíčovým prvkem druhé fáze. Policista se učí správně vyhodnocovat prioritu hrozeb, takticky přenášet záměr střelby z jednoho cíle na druhý a zároveň kontrolovat okolí. To vše probíhá s důrazem na bezpečnost střelby a s využitím reálných scénářů ze služby.⁴²

Neméně důležitou součástí této fáze je přebíjení zbraně. Procvičuje se jak standardní přebíjení, tak tzv. nouzové přebíjení – tedy výměna zásobníku pod stresem, často ve ztížených podmínkách, jako je omezená viditelnost, pohyb nebo rušivé podněty. Výcvik se provádí s cílem vytvořit automatismus, který minimalizuje časovou prodlevu a umožňuje co nejrychlejší návrat do střelby.⁴³

Zvláštní důraz je kladen na využití krytu a taktické pohyby v prostoru. Policista se učí vyhledávat a používat přirozené i umělé kryty, střílet zpoza rohů, přes překážky nebo zpoza vozidla. Tyto dovednosti jsou klíčové při zákrocích v zastavěných oblastech a slouží ke zvýšení šance na přežití a minimalizaci rizika pro ostatní osoby.⁴⁴

4.3 Fáze III – Přechod k realitě s krátkou střelnou zbraní

Třetí fáze výcviku se od předchozích etap zásadně liší tím, že do tréninku vstupuje prvek reálného soupeře. Zatímco fáze I a II se zaměřují na osvojení technických dovedností a manipulace se zbraní v bezpečném prostředí, fáze III přináší konfrontaci s živým protivníkem, který reaguje nepředvídatelně a je schopen aktivního odporu. Cílem této fáze je vytvořit realistické podmínky, co nejvíce se blížící skutečným krizovým situacím.

⁴¹ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 72–80. ISBN 978-80-247-0739-6.

⁴² ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 85–89. ISBN 978-80-247-0739-6.

⁴³ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 92–97. ISBN 978-80-247-0739-6.

⁴⁴ ČERNÝ, P., GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada, 2004, s. 110–117. ISBN 978-80-247-0739-6.

V úvodu se klade důraz na taktiku a psychologickou přípravu. Střelec je veden k tomu, aby chápal širší kontext konfliktu, a to nejen v jeho průběhu, ale i v předcházení rizikovým situacím a řešení jejich následků. Tato fáze zahrnuje mimo jiné simulace střetů ve zhoršených světelných podmínkách, nácvik střelby po zranění nebo v kontaktu s protivníkem. Nezbytnou součástí je i důkladná znalost právního rámce použití zbraně, včetně posouzení proporcionality obrany. Z výcvikového hlediska se pracuje se stresovými faktory – fyzickou únavou, časovým tlakem, rušivými vlivy i psychickým napětím. Klíčovým momentem je schopnost rozhodování v krizových situacích a správná volba taktického postupu. Závěrem výcviku je integrace všech dovedností do modelových situací, které využívají například soupeřské tréninky s airsoftovými nebo FX zbraněmi. Cílem je ověření schopnosti jednat efektivně i pod tlakem a za pohybu. Fáze III je tak logickým vyústěním výcvikového procesu a zároveň představuje vrchol přípravy, který odděluje technicky zručného střelce od skutečně připraveného profesionála.⁴⁵

4.4 Výcvik manipulace s dlouhou střelnou zbraní

Dlouhá střelná zbraň má své opodstatnění nejen z pohledu balistického výkonu, ale rovněž z hlediska taktického využití při krizových situacích, které vyžadují vyšší palebnou kapacitu, přesnost a efektivní ovládání v delších vzdálenostech. V odborné literatuře je navíc poukazováno na psychologický efekt dlouhé zbraně při konfrontaci s útočníkem – může představovat nejen obranný prostředek, ale také preventivní prvek působící odrazujícím dojmem. Dlouhá zbraň umožňuje policistovi lépe čelit hrozbě například ozbrojeného agresora nebo situaci s více pachatelů. Z hlediska výcviku je proto klíčové, aby příslušníci policie disponovali nejen teoretickými znalostmi o použití této zbraně, ale především praktickými dovednostmi vedoucími ke zvládnutí stresových scénářů, kde je nasazení dlouhé zbraně žádoucí.⁴⁶

Při práci s dlouhou zbraní, jako jsou útočné pušky či samopaly, je důležité, aby měl policista naprosto zautomatizované základní postoje a polohy zbraně. Výcvik s těmito zbraněmi je klíčový především pro zásahové útvary, které čelí zvýšené hrozbě ozbrojených pachatelů nebo terorismu. Policisté musí umět zaujmout střelecké polohy,

⁴⁵ ČERNÝ, P a GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada Publishing, 2004, s. 137–142. ISBN 978-80-247-0739-6.

⁴⁶ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 13–14. ISBN 978-80-247-4049-2.

které jim umožní stabilní a bezpečnou střelbu i v dynamickém prostředí. Při základním postoji střelec stojí s chodidly minimálně na šířku ramen, s jednou nohou lehce vpřed (obvykle nedominantní). Zbraň by měla být v tzv. patrolovací pozici, tedy s hlavní směřující k zemi, ale stále připravená k rychlému použití. V některých situacích se využívá i tzv. "low ready" či "high ready" pozice, které umožňují rychlý přechod ke střelbě, aniž by došlo ke ztrátě kontroly nad zbraní nebo ohrožení okolí. Důležitou součástí výcviku je i manipulace při pohybu – policista musí být schopen měnit pozice, přecházet z krytu do krytu a zároveň udržovat zbraň v bezpečném a účinném postavení. Výcvik zahrnuje i nácvik přebíjení v nestandardních podmínkách a řešení závad zbraně.⁴⁷

Základní držení zbraně ve výchozí pozici klade důraz na vyváženost a přirozenou pozici pažby v rameni. Lokty by měly být mírně ohnuté, pažba přitažena k tělu, hlaveň směřuje mírně dolů, ale stále připravena ke zvednutí do zamířené pozice. Tato tzv. „pohotovostní pozice“ se trénuje jako základní výchozí bod pro rychlou reakci na vzniklou hrozbu.⁴⁸

Součástí výcviku jsou i přechody mezi střeleckými polohami, zejména ze stoje do kleku, z kleku do lehu a zpět. Tyto pohyby musí být plynulé, koordinované a s trvalou kontrolou nad hlavní. Velký důraz je kladen na to, aby při změnách pozice nedocházelo k „ztrátě orientace zbraně“, tedy k neúmyslnému namíření mimo bezpečný sektor.

Důležitou složkou manipulace je řízení hlavně při pohybu v týmu nebo stísněném prostoru. Zbraň musí být držena tak, aby její hlaveň nesměřovala na kolegy v týmu (tzv. zajištěné vedení hlavně) a zároveň bylo možné ihned reagovat na hrozbu. Při výcviku se nacvičuje zejména vedení hlavně pod úhlem 45° k zemi nebo do stropu v závislosti na situaci a prostoru.⁴⁹

Z hlediska bezpečnosti je klíčové dodržování pravidel tzv. tří základních zásad manipulace:

1. Vždy považovat zbraň za nabitou.

⁴⁷ BAHOUNEK, M. *Výcvik střelecké přípravy u Pohotovostní motorizované jednotky Policie ČR*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2020, 2023. s. 31–33.

⁴⁸ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 42–44. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁴⁹ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 47. ISBN 978-80-247-4049-2.

2. Nemířít na nic, co nechci zničit.
3. Mít pod kontrolou, kam směřuje hlaveň a co je za cílem.

V praxi se tyto zásady promítají do každého výcvikového cvičení a bývají součástí i verbálního přezkoušení. Pro policistu musí být jejich dodržování automatické i ve stresové situaci. V neposlední řadě je důležitou složkou výcviku také technická manipulace – ovládání pojistek, přebíjení, odstraňování závad. U dlouhé zbraně bývá přebíjení často méně intuitivní než u pistole, což vyžaduje důsledný nácvik. Výcvik se proto zaměřuje na nácvik tzv. „emergency reload“ (rychlé přebíjení v krizi), kontrolované přebíjení i simulaci závad (např. nevyhozená nábojnice, selhání náboje).⁵⁰

4.5 Zásadní rozdíly v manipulaci s krátkou a dlouhou střelnou zbraní

Manipulace se střelnou zbraní v rámci výcviku Policie ČR vyžaduje odlišné přístupy v závislosti na typu používané zbraně. Krátké a dlouhé střelné zbraně se liší nejen konstrukčně a balisticky, ale také v praktických aspektech manipulace, nasazení, přechodů mezi pozicemi i způsobu nošení. Tyto rozdíly je nutné zohlednit při tvorbě výcvikových programů i při vyhodnocování reálných zákroků.

Krátká střelná zbraň (např. služební pistole) je určena především pro každodenní nošení, skryté nebo otevřené, a je policistou běžně tasena v případě přímého ohrožení. Výcvik se zaměřuje zejména na rychlé a bezpečné tasení, střelbu zblízka, manipulaci jednou rukou, přebíjení a řešení závad pod časovým tlakem. Důležitým prvkem je i nácvik střelby ze zkrácených postojů nebo tzv. instinktivní střelba na velmi krátkou vzdálenost⁵¹

Dlouhá střelná zbraň (např. MP5, G36C) je využívána převážně při zákrocích, kde je třeba vyšší účinnost, větší přesnost nebo psychologický efekt. Manipulace s touto zbraní vyžaduje odlišný přístup – klíčová je práce s popruhem, střelba ve více polohách (včetně kleku a lehu), ovládání zbraně v prostoru s omezeným pohybem a přechod mezi krytými

⁵⁰ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 25. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁵¹ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 19–25. ISBN 978-80-247-4049-2.

pozicemi. Na rozdíl od krátké zbraně není dlouhá zbraň běžně tasena, ale je nesena v ruce nebo na těle a připravena k okamžitému použití.⁵²

Velkým rozdílem je rovněž samotný fyzický objem a váha zbraně. Zatímco krátká zbraň umožňuje velmi rychlou reakci a manipulaci jednou rukou (např. při zajištění podezřelého, otevírání dveří apod.), dlouhá zbraň vyžaduje vždy obouruční držení a tím i jinou taktiku pohybu. Při výcviku s dlouhou zbraní je nutné počítat s větším prostorem pro změny poloh, větší setrvačností při střelbě a důrazem na zachování stability při krytí.

Dalším významným aspektem je využití zbraně v týmu. Zatímco manipulace s krátkou zbraní je často individuální a obranná, dlouhá zbraň je častěji součástí týmového zákroku. Tím je ovlivněn nejen výcvik v oblasti pohybu, ale i ve spolupráci, střelbě přes rameno kolegy, krytí sektorů a komunikaci při zákroku.

Všechny tyto rozdíly vedou k závěru, že nelze aplikovat jednotný výcvikový přístup na oba typy zbraní. Ačkoli principy bezpečné manipulace zůstávají společné, praktická realizace výcviku musí respektovat specifika daného typu výstroje.

Manipulace s dlouhou střelnou zbraní má svá specifika, která výrazně ovlivňují taktiku jejího použití i charakter výcviku. Jedním ze zásadních prvků je práce s popruhem, který slouží nejen pro nošení zbraně, ale i jako opora při střelbě a prvek ovlivňující celkovou stabilitu střelce. Správné nastavení popruhu umožňuje vedení zbraně v těsném kontaktu s tělem bez nadměrného namáhání paží, což je klíčové při delším zákroku či pohybu v terénu.⁵³

Základní držení zbraně ve výchozí pozici klade důraz na vyváženost a přirozenou pozici paží v rameni. Lokty by měly být mírně ohnuté, pažba přitažena k tělu, hlaveň směřuje mírně dolů, ale stále připravena ke zvednutí do zamířené pozice. Tato tzv. „pohotovostní pozice“ se trénuje jako základní výchozí bod pro rychlou reakci na vzniklou hrozbu.⁵⁴

Součástí výcviku jsou i přechody mezi střeleckými polohami, zejména ze stoje do kleku, z kleku do lehu a zpět. Tyto pohyby musí být plynulé, koordinované a s trvalou kontrolou

⁵² ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 40–46. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁵³ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II: Defenzivní puška a brokovnice*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 42–43. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁵⁴ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II: Defenzivní puška a brokovnice*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 42–43. ISBN 978-80-247-4049-2.

nad hlavní. Velký důraz je kladen na to, aby při změnách pozice nedocházelo k „ztrátě orientace zbraně“, tedy k neúmyslnému namíření mimo bezpečný sektor. Důležitou složkou manipulace je řízení hlavně při pohybu v týmu nebo stísněném prostoru. Zbraň musí být držena tak, aby její hlaveň nesměřovala na kolegy v týmu (tzv. zajištěné vedení hlavně) a zároveň bylo možné ihned reagovat na hrozbu. Při výcviku se nacvičuje zejména vedení hlavně pod úhlem 45° k zemi nebo do stropu v závislosti na situaci a prostoru.⁵⁵

V neposlední řadě je důležitou složkou výcviku také technická manipulace – ovládání pojistek, přebíjení, odstraňování závad. U dlouhé zbraně bývá přebíjení často méně intuitivní než u pistole, což vyžaduje důsledný nácvik. Výcvik se proto zaměřuje na nácvik tzv. „emergency reload“ (rychlé přebíjení v krizi), kontrolované přebíjení i simulaci závad (např. nevyhozená nábojnice, selhání náboje).⁵⁶

4.6 Taktická manipulace, pohyb a využití krytu při užívání dlouhé střelné zbraně

Z hlediska taktické přípravy se při manipulaci s dlouhou zbraní klade důraz nejen na technickou stránku ovládání, ale rovněž na schopnost pohybu v prostoru pod hrozbou útoku. Policista musí umět postupovat vpřed, vzad i do stran s plnou kontrolou nad zbraní a zároveň využívat dostupné krycí prvky v prostředí. Zásadou zůstává minimalizace zásahové plochy a neustálá kontrola směru hlavně, a to i při změnách postavení nebo kontaktu s kolegy v týmu. Při zákroku v zastavěném prostoru hraje klíčovou roli schopnost reagovat na změny prostředí a efektivně využívat kryt. Kritickým faktorem bývá tzv. ztuhlý postoj, kdy zasahující jednotka zůstává příliš dlouho na jednom místě a přestává aktivně vyhodnocovat vývoj situace. Výcvik by měl proto směřovat k osvojení plynulého pohybu v kombinaci se střelbou z různých pozic – vestoje, vkleče i vleže. Součástí taktické přípravy je rovněž trénink rozhodování v podmínkách psychického stresu. Policista musí být schopen v krátkém čase zhodnotit situaci, odlišit neozbrojenou osobu od skutečné hrozby a rozhodnout se o adekvátní reakci. Časté chyby vznikají v důsledku chybějící přípravy na emočně vypjaté momenty, kdy selhává schopnost rozhodnout se rychle a správně. Preventivně působí výcvik zaměřený na budování rozhodovacích stereotypů prostřednictvím simulací a modelových situací. Významnou

⁵⁵ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II: Defenzivní puška a brokovnice*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 44–45. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁵⁶ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II: Defenzivní puška a brokovnice*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 46. ISBN 978-80-247-4049-2.

roli sehrává nácvik zásahových scénářů, které napodobují reálné situace – například zajištění ozbrojeného pachatele v uzavřeném prostoru, zákrok na podezřelé vozidlo, nebo taktické vyhledávání v budově. Cílem těchto cvičení je nejen zvládnutí samotné střelby, ale především taktické rozhodování a spolupráce v podmínkách tlaku, omezeného prostoru a nejistoty.⁵⁷

4.7 Modelové situace a výcvik pod tlakem

Jedním z nejefektivnějších způsobů, jak připravit policisty na reálné krizové situace, je výcvik prostřednictvím modelových scénářů. Tyto situace simulují průběh skutečného zásahu, včetně nečekaného vývoje, fyzické zátěže a psychického tlaku. Výcvik zaměřený tímto směrem je klíčový především pro prvosledové hlídky a zásahové jednotky, u nichž je předpoklad, že budou vystaveny intenzivnímu stresu a nutnosti okamžitého rozhodování.⁵⁸

Modelové situace se využívají jak při výcviku jednotlivce, tak celého týmu. Nejčastěji se jedná o scénáře jako je:

- zásah v budově (např. vstup do bytu s podezřelou osobou),
- kontrola vozidla s ozbrojeným pachatelem,
- narušení veřejného pořádku s rizikem eskalace,
- situace aktivního střelce (tzv. AMOK),
- nebo zajištění prostoru po útěku podezřelého.

Tyto modely mohou být statické (s daným scénářem a minimálním odporem) nebo dynamické, kdy figurant reaguje nepředvídatelně. Pro zvýšení realističnosti se často využívají tzv. „force-on-force“ cvičení – tedy nasazení airsoftových nebo simulačních zbraní (např. FX munice), které umožňují reálnou interakci s protivníkem.⁵⁹

Zásadním přínosem modelových situací je trénink rozhodovacího procesu v podmínkách časového tlaku, nedokonalých informací a fyzické náročnosti. Výzkumy

⁵⁷ NÁCHODSKÝ, Z. *Taktika policejní akce*. 1. vydání. Praha: Armex, 1993. s. 78–80.

⁵⁸ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 45–47. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁵⁹ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 48–50. ISBN 978-80-247-4049-2.

ukazují, že v reálném zásahu dochází u nevytrénovaného jedince k tzv. tunelovému vidění, zpomalení reakcí nebo naopak k neadekvátní agresivitě.⁶⁰ Pravidelný trénink těchto scénářů napomáhá vytvářet rozhodovací stereotypy, které lze aktivovat i ve stresu.

Důležitým faktorem je také hodnocení chování po ukončení modelu. V praxi se osvědčuje zpětná vazba instruktora, případně analýza videozáznamu, při níž lze rozebrat konkrétní momenty – zvolenou trasu pohybu, vedení hlavně, komunikaci se spolupracovníky či reakci na změnu situace.⁶¹

Za klíčové lze považovat i zařazení kombinovaných modelů, v nichž se střídají momenty verbální interakce, eskalace napětí a fyzického konfliktu. Tato komplexnost přibližuje scénář reálné službě a napomáhá rozvíjet jak technické, tak takticko-psychologické dovednosti policisty.

Pro prvosledové hlídky i výjezdové jednotky by měl být výcvik prostřednictvím modelových situací nedílnou součástí přípravy, nikoliv výjimečnou metodou. Pouze opakováním a zvyšováním náročnosti lze dosáhnout automatismů, které snižují chybovost a zvyšují bezpečnost všech zúčastněných.

4.8 Rozhodování pod tlakem a psychologické aspekty zásahu

Výcvik se střelnou zbraní nelze vnímat izolovaně od psychologických aspektů, které ovlivňují chování policisty v reálné krizové situaci. Kvalita rozhodování pod tlakem, schopnost správně vyhodnotit riziko a adekvátně reagovat, je zásadním faktorem ovlivňujícím bezpečnost samotného policisty i okolí.⁶²

Ve stresové situaci dochází k celé řadě psychofyzilogických změn. Typickým jevem je tzv. tunelové vidění – zužuje se zorné pole, mizí periferní vnímání a soustředění se omezuje na hlavní podnět. Zvyšuje se tepová frekvence, dochází ke ztrátě jemné motoriky a přechodu do tzv. „automatického režimu“. Policista může v této fázi buď ztuhnout, nebo reagovat impulzivně, bez vědomé kontroly.⁶³

⁶⁰ NÁCHODSKÝ, Z. *Taktika policejní akce*. Praha: Armex, 1993. s. 82–84.

⁶¹ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 51. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁶² ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 47–50. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁶³ ČÍRTKOVÁ, L. *Psychologie pro pomáhající profese*. Praha: Portál, 2004. s. 143–145. ISBN 80-7178-840-1.

V literatuře je tento stav označován jako kognitivní přetížení, při němž dochází k zahlcení mozku informacemi, které nejsou schopny být efektivně zpracovány. Pokud v takové chvíli neexistuje naučený vzorec chování – tzv. rozhodovací stereotyp – dochází často k chybnému vyhodnocení situace nebo k pasivitě.⁶⁴

Z tohoto důvodu je důležité, aby výcvik směřoval nejen k technickému zvládnutí manipulace, ale i k budování psychické odolnosti. K tomu napomáhá výcvik v modelových situacích, které simulují nepřehledné, stresující prostředí s rychlým vývojem. Opakované vystavení takovým podmínkám pomáhá vytvářet funkční automatismy, které lze ve stresu aktivovat bez zbytečné prodlevy.⁶⁵

Důležitým prvkem výcviku by mělo být i naučení se zvládat stresové reakce vědomě – například dýchací techniky, tzv. „reset dech“, krátké vnitřní mentální příkazy (např. „zastav, zhodnot', jednej“) nebo trénink tzv. „freeze-breaking“ reakcí. Tyto dovednosti lze trénovat i bez zbraně a mají zásadní význam při zamezení chyb v praxi. Z hlediska výuky se osvědčuje i debriefing a video analýza modelových situací, které umožňují zpětnou vazbu zaměřenou na rozhodování, ne jen na technickou stránku zákroku. Právě porozumění vlastní reakci a jejímu průběhu může být klíčem ke zlepšení budoucího chování v ostré akci.⁶⁶

4.9 Komparativní pohled na střelecký výcvik v zahraničí

Střelecký výcvik policistů není výlučně českým tématem – ve většině demokratických zemí je vnímán jako základní nástroj bezpečnosti a připravenosti policie. Srovnání výcvikových přístupů v některých zahraničních policejních složkách umožňuje reflektovat silné a slabé stránky systému výcviku v České republice, a zároveň inspirovat k případným změnám.

Například u amerických policejních útvarů (např. LAPD, NYPD, ale i u menších místních oddělení) je běžné, že policisté absolvují rozsáhlý vstupní výcvik zahrnující desítky hodin práce se zbraní, včetně simulovaných scénářů. Významný důraz je zde kladen na výcvik typu **force-on-force**, tedy cvičení, kde jsou využívány simulační zbraně a figuranti, kteří

⁶⁴ ČÍRTKOVÁ, L. *Psychologie pro pomáhající profese*. Praha: Portál, 2004. s. 147–149. ISBN 80-7178-840-1.

⁶⁵ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 51. ISBN 978-80-247-4049-2.

⁶⁶ NÁCHODSKÝ, Z. *Taktika policejní akce*. Praha: Armex, 1993. s. 85–86.

kladou aktivní odpor. Policista je v rámci nácviku vystaven rychlému vývoji situace, nutnosti pohotovému rozhodování a kombinace verbální i silové reakce.⁶⁷

V Německu funguje střelecká příprava na mírně odlišném základě. Policisté spolkových zemí mají stanoveno povinné minimum výcviku, které se liší podle složky. U běžné pořádkové policie se jedná přibližně o 15–20 hodin ročně, zatímco u zásahových jednotek nebo SEK (Spezialeinsatz kommando) jsou to stovky hodin ročně včetně výcviku s dlouhou zbraní, spolupráce v týmu a pokročilé taktiky. Výcvik je silně institucionalizovaný a často probíhá v oddělených výcvikových střediscích.⁶⁸

Velká Británie je známá tím, že většina policistů není ozbrojena palnou zbraní. Ozbrojené jednotky (např. Authorised Firearms Officers – AFO) však procházejí výběrovým řízením a náročnou střeleckou přípravou, včetně testů reakčního času a chování pod stresem. Tato selektivita zajišťuje vysokou úroveň střelecké kultury a připravenosti mezi těmi, kdo mají zbraň skutečně přidělenou.⁶⁹

Ve srovnání s těmito systémy lze říct, že Policie ČR má výcvikovou strukturu relativně funkční, avšak rozdělenou podle útvarů a zatím ne zcela unifikovanou. Významným nedostatkem může být nedostatek reálných modelových situací v běžném výcviku u prvosledových hlídek, což je doménou spíše specializovaných útvarů. V některých státech je však snaha vystavovat i běžné policisty zátěžovým simulacím, a tím rozvíjet rozhodovací schopnosti v krizových scénářích.

Z uvedeného vyplývá, že výcvik střelby není pouze otázkou počtu výstřelů, ale především otázkou taktické připravenosti, psychické odolnosti a schopnosti aplikovat naučené dovednosti v praxi. Zahraniční modely ukazují, že klíčovým faktorem není jen délka výcviku, ale jeho obsah, struktura a důraz na reálné prostředí.

4.10 První pomoc při střelném poranění

Výcvik příslušníků Policie České republiky v oblasti manipulace se střelnou zbraní by neměl být zaměřen výhradně na taktické a technické dovednosti. Nedílnou

⁶⁷ NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Praha: Grada Publishing, 2017. s. 75. ISBN 978-80-271-0329-4.

⁶⁸ NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Praha: Grada Publishing, 2017. s. 112–114. ISBN 978-80-271-0329-4.

⁶⁹ ČERNÝ, P a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. s. 53–55. ISBN 978-80-247-4049-2.

součástí odborné připravenosti by mělo být i povědomí o možných důsledcích použití zbraně – konkrétně o typech střelných poranění a schopnosti poskytnout první pomoc.

Tato znalost není důležitá pouze při výkonu služby, ale i během výcviku, kdy může za nepříznivých okolností dojít ke zranění. Policista je přitom dle zákona o Policii ČR povinen první pomoc poskytnout, a to i v případech, kdy je sám účastníkem či svědkem incidentu. V případě selhání bezpečnostních pravidel na střelnici, náhlého zdravotního kolapsu, nebo při cvičných modelových situacích může být rychlá a správně provedená pomoc klíčová.

4.10.1 Dopad střelného poranění a puškové střelivo

Střelná poranění vzniklá po zásahu puškovým nábojem jsou výrazně závažnější než poranění způsobená krátkou zbraní. Příčinou je především vyšší rychlost střely a s ní spojená dopadová energie, která v těle vytváří tzv. dočasnou dutinu. Například u náboje 5,56 × 45 mm NATO, běžně užívaného u moderních útočných pušek (včetně používaných policejními složkami), dochází ke vzniku hlubokého a úzkého střelného kanálu, který způsobuje devastaci měkkých tkání a výraznou ztrátu krve⁷⁰. Policista by měl být s těmito účinky alespoň rámcově obeznámen, neboť typ střeliva má přímou souvislost s charakterem poranění a volbou prostředků první pomoci.

4.10.1 Zajištění bezpečnosti

Každé poskytování první pomoci začíná zajištěním bezpečnosti zachránce i zraněného. To platí zejména u střelných poranění, kde může být situace stále nebezpečná – např. kvůli přítomnosti útočníka, nestabilnímu prostředí či možnosti další střelby. Policista by měl nejprve zajistit místo činu, případně evakuovat zraněného do bezpečného prostoru a zamezit dalšímu ohrožení. Zásah do střelného konfliktu sám o sobě vyžaduje psychickou připravenost, správné rozhodování pod tlakem a schopnost jednat metodicky i pod stresem.⁷¹

4.10.2 Zjištění místa a typu zranění (algoritmus MARCH)

Pro systematické posouzení zranění a správné stanovení priorit se ve výcviku Policie ČR využívá především MARCH algoritmus, běžně uplatňovaný i u Pohotovostní

⁷⁰ ZELINKA, J.; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, J. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. s. 131–132. ISBN 978-80-7380-928-7.

⁷¹ ZELINKA, J.; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, J. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. s. 132–133. ISBN 978-80-7380-928-7.

motorizované jednotky (PMJ) a dalších speciálních útvarů. Tento postup je navržen tak, aby i pod tlakem a v dynamické situaci vedl k život zachraňujícím krokům v přesném pořadí:

M – Massive bleeding (masivní krvácení): Okamžité zastavení život ohrožujícího krvácení – nejčastěji pomocí turniketu nebo hemostatické gázy.

A – Airway (průchodnost dýchacích cest): Zajištění, že zraněný může volně dýchat. Pokud ne, otevření dýchacích cest např. záklonem hlavy nebo předsunutím dolní čelisti.

R – Respiration (dýchání): Kontrola přítomnosti dýchání a případné poruchy v oblasti hrudníku. V případě prostřelení hrudníku se aplikuje Chest Seal (okluzivní kryt s ventilem).

C – Circulation (oběh): Zhodnocení známek oběhového selhání – barva kůže, kapilární návrat, vědomí. Případně zajištění žilního vstupu nebo aplikace tlakových obvazů.

H – Head injury / Hypothermia (poranění hlavy / podchlazení): Ošetření poranění hlavy a prevence podchlazení, například použitím termofólie, která by měla být součástí výbavy každého policisty.

4.10.3 Základy první pomoci u typických poranění

- Poranění končetiny :Typické střelné poranění končetiny (např. paže nebo stehno) často neohrožuje život přímo, ale v důsledku masivního krvácení může být smrtelné. Používá se turniket umístěný nad zraněním, případně tlakový obvaz.
- Zásah hrudníku :V případě otevřeného poranění hrudníku je cílem zabránit vzniku tenzního pneumotoraxu. Aplikace hrudního chlopně (chest seal) uzavírá ránu a chrání životní funkce. Policisté by měli být s tímto typem krytí seznámeni v rámci výcviku.⁷²

⁷² ZELINKA, J.; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, J. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. s. 142–144. ISBN 978-80-7380-928-7.

5 Direktivní komparace mezi PMJ Prahou a prvosledovými hlídkami z Karlových Varů

5.1 Úvod ke komparaci

Autor této práce čerpá své poznatky nejen z odborné literatury a metodických pokynů, ale rovněž z osobní praxe příslušníka Policie České republiky. V rámci své profesní dráhy měl možnost projít výcvikem v Karlových Varech, kde působil jako člen prvosledové hlídky, a následně absolvovat specializovaný výcvik u Pohotovostní motorizované jednotky (PMJ) v Praze. Tato zkušenost umožňuje přímé srovnání přístupů, metod a intenzity výcviku mezi dvěma rozdílnými útvary Policie ČR, přičemž každý z nich se zaměřuje na jinou formu výkonu služby i způsob nasazení v terénu.

Následující podkapitoly proto hodnotí výcvik se střelnými zbraněmi ve zmíněných útvarech z pohledu jednotlivce, který oba systémy prošel a může reflektovat jejich přínosy, rozdíly i případné rezervy.

5.2 Výcvik prvosledových hlídek – Karlovy Vary

Výcvik, kterým autor prošel v rámci služby v Karlových Varech, odpovídal standardům výuky pro běžné výkonové složky Policie ČR. Důraz byl kladen především na zvládnutí základních dovedností – bezpečná manipulace se zbraní, střelba na statické cíle, kontrola zbraně po výstřelu a zvládnutí základních taktických prvků. Zkoušky se soustředily převážně na ověření přesnosti, základní manipulaci a práci s dlouhou i krátkou zbraní v kontrolovaných podmínkách.

Výcvik byl dobře organizován, veden kvalifikovanými instruktory a byl plně dostačující pro výkon běžné hlídkové služby. V porovnání s pozdější zkušeností na PMJ Praha však nebyla výcviku věnována tak rozsáhlá časová dotace, a počet výcvikových dnů, stejně jako množství vystřílené munice, byl výrazně nižší. Zatímco základní postupy byly zvládnuty, chyběla možnost jejich hlubšího osvojení v opakovaných a náročnějších podmínkách.

I když výcvik obsahoval i dynamické prvky a nácvik střelby za pohybu, míra vystavení stresovým situacím a jejich realistická simulace byla omezená. Výcvik probíhal převážně na klasických střelnicích s pevnými posty a v kontrolovaném prostředí, bez

scénářů, které by simulovaly např. přechod mezi kryty, práce v budově nebo kooperaci více zasahujících policistů.

Přesto lze tento výcvik hodnotit pozitivně – poskytl pevné základy a rozvíjel klíčové dovednosti pro výkon běžné policejní služby. Jako slabinu však autor vnímá především nižší intenzitu, kratší výcvikový blok a méně prostoru pro pokročilejší nácviky, které považuje za velmi přínosné zejména po zkušenosti z výcviku u PMJ.

5.3 Výcvik u PMJ Praha

Výcvik u Pohotovostní motorizované jednotky (PMJ) Praha je systematicky a dlouhodobě propracovaný, s cílem maximální připravenosti policistů na rizikové zákroky. Klíčovým rysem výcviku je jeho vysoká intenzita a četnost, která je umožněna specifickým nastavením služby a vlastním oddělením výcviku a analytiky – tzv. 6. oddělením PMJ.

Každoročně se při PMJ Praha koná pětidenní nováčkovský kurz, kterým prochází nově přijatí příslušníci i přecházející policisté z jiných útvarů. Tento kurz slouží jako vstupní příprava specifická pro prostředí PMJ a jeho zaměření. Program je strukturován následovně:

Den 1 – Umístění výstroje na vestu a opasek, sušení s Glockem 17, mířená a pudová střelba.

Den 2 – Sušení a střelba s HK MP5, střelba ve dvojici, manipulace se zbraní.

Den 3 – Nácvik taktického pohybu v budově (CQB).

Den 4 – Manipulace a střelba s HK G36C, přechody mezi cíli.

Den 5 – Zastavení vozidla, taktika přístupu, vytažení osob z vozidla, rozbití okna.

Tento kurz tvoří základ pro následné vzdělávání u PMJ. Následuje systematický výcvik, který probíhá každý pátý den služby, a zahrnuje střeleckou přípravu, zdravotvědu, taktiku i fyzický trénink. Tento model je umožněn specifickým služebním cyklem, který zahrnuje:

1. den – noční směna

2. den – volno

3. den – denní směna

4. den – odpolední směna

5. den – výcvik

Poté následují tři dny volna a cyklus se opakuje. Díky této struktuře lze výcvik plánovat s velkým předstihem a zachovat jeho pravidelnost bez zásahu do výkonu služby.

V porovnání s Karlovými Vary, kde výcvik probíhal zpravidla 1–2krát měsíčně, s roční normou cca 400 nábojů, je přístup PMJ výrazně systematictější a komplexnější. Policisté jsou zde vedeni k větší samostatnosti – například při manipulaci se zbraní či vybavením se od nich očekává proaktivní chování bez potřeby pokynů, což odráží realitu služby v terénu.

5.4 Shrnutí a zhodnocení rozdílů

Z porovnání výcviku střelecké přípravy mezi prvosledovou jednotkou v Karlových Varech a Pohotovostní motorizovanou jednotkou v Praze vyplývá několik zásadních rozdílů na základě autorových vlastních zkušeností. Přestože se oba výcviky řídí stejnou základní metodikou, která je stanovena centrálně pro celou Policii České republiky, jejich provedení a intenzita se mohou výrazně lišit v závislosti na organizačním zařazení útvaru, rozpočtových možnostech a personálním zajištění.

Instruktoři ve všech útvarech musí plnit stejné povinnosti – řídit se aktuálními pokyny policejního prezidia, udržovat odbornou způsobilost a vést výcvik tak, aby byly splněny legislativní i profesní požadavky na příslušníky Policie ČR. Rozdíl však spočívá ve vnějších podmínkách, které těmto instruktorům umožňují či naopak komplikují realizaci kvalitního a pravidelného výcviku.

Pohotovostní motorizovaná jednotka v Praze je specifický samostatný útvar, který spadá přímo pod Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, a zároveň disponuje vlastním oddělením výcviku a analytiky. Díky tomu má k dispozici větší rozpočet, více času i instruktorského personálu. Organizace služby umožňuje zařazení výcvikového dne přímo do pravidelného režimu služby, což vytváří prostor pro častější, intenzivnější a metodicky hlubší výcvik.

Naopak prvosledová jednotka v Karlových Varech spadá pod územní odbor, který má omezenější kapacity jak lidské, tak organizační. Výcvik zde probíhá zpravidla jednou

až dvakrát do měsíce a je často zajišťován pouze několika instruktory, případně externě vypomáhajícími kolegy z územní odborů. To vede k logickému omezení rozsahu a variability výcviku, ačkoliv samotný přístup instruktorů i kvalita jejich práce zůstávají na vysoké úrovni.

6 Návrhy na zefektivnění výcviku Policie ČR na základě komparace PMJ a prvosledových hlídek z KV

Výcvik v používání střelných zbraní je dlouhodobě jedním ze základních pilířů přípravy příslušníků Policie České republiky. Na základě předchozí analýzy a komparace výcviku v jednotlivých složkách Policie ČR je možné identifikovat nejen rozdíly mezi konkrétními útvary, ale také formulovat návrhy a podněty pro další směřování výcvikového systému. Tato kapitola se zaměřuje na praktické výstupy a doporučení, která vycházejí z autorovy osobní zkušenosti a reflektují aktuální potřeby výkonu služby.

Na základě srovnání výcviku mezi Pohotovostní motorizovanou jednotkou (PMJ) Praha a prvosledovými jednotkami Karlovarského kraje lze identifikovat řadu klíčových rozdílů, které ovlivňují úroveň střelecké připravenosti příslušníků. Tyto rozdíly nevyplývají ze zanedbání výcviku v regionech, ale ze zásadně odlišných organizačních a strukturálních podmínek.

Jednotný systém PMJ, který funguje v rámci hlavního města, je z hlediska výcviku efektivní zejména proto, že:

pracuje se stabilními služebními skupinami,

výcvik je pravidelně zařazen do cyklu služby,

existuje specializované oddělení výcviku a analytiky,

výcviky jsou metodicky navázané, časté a personálně dobře zajištěné.

Každá skupina v PMJ má přibližně 30 policistů (4 oddělení po dvou skupinách), kteří se ve výcviku stále setkávají, což podporuje týmovou sebranost, přenositelnost naučených postupů a přímé vyhodnocování pokroku. Oproti tomu je v Karlovarském kraji výcvik často roztržštěný. Prvosledové hlídky jsou často organizačně napojeny na obvodní oddělení (OOP), přičemž některé útvary dosud nemají plnohodnotně fungující prvosledové skupiny. Výcviky se často realizují formou „skládanky“ – na každé cvičení se scházejí jiní příslušníci z různých oddělení, což komplikuje budování týmové sebranosti, přenositelnost naučených dovedností a dlouhodobý rozvoj.

Z těchto důvodů by bylo vhodné zvážit inspiraci modelem PMJ a vytvořit podobně strukturovaná oddělení i na úrovni krajských ředitelství mimo hlavní město. V případě

Karlovarského kraje, rozděleného na tři územní odbory (Karlovy Vary, Cheb a Sokolov), by mohl vzniknout krajský taktický útvar se třemi služebními odděleními – po jednom na každém území. Každé by mohlo disponovat dvěma až třemi služebními skupinami, rotujícími ve směnách, a výcvik by probíhal dle předem stanoveného ročního plánu.

Tento návrh by měl následující konkrétní výhody:

zajištění pravidelnosti výcviku bez narušení běžné služby,

týmová soudržnost díky stabilním skupinám a společnému výcviku,

větší metodická kontrola a kvalita výcviku prostřednictvím krajského výcvikového oddělení,

efektivnější využití instruktorů, kteří by se mohli naplno věnovat své specializaci,

sjednocení výzbroje, výstroje a postupů v rámci regionu.

Doplnit by bylo možné také zpětnovazebný systém hodnocení výcviku, kde by každá skupina po výcvikovém dni anonymně hodnotila jeho přínos, srozumitelnost a organizaci. Na základě těchto dat by mohla vznikat živá databáze efektivy výcviku, dostupná výcvikovému oddělení na krajské úrovni.

Současně by se tímto krokem odlehčilo běžným obvodním oddělením, která dnes suplují prvosledové činnosti, aniž by k tomu měla odpovídající kapacity nebo zázemí. Zavedení samostatných taktických skupin by zvýšilo připravenost na krizové situace a zároveň umožnilo zavedení pokročilejších metod výcviku – obdobně jako u PMJ.

Z pohledu autora by bylo vhodné zvážit pilotní ověření tohoto systému právě v menším kraji, jako je Karlovarský. Díky své velikosti a přehlednosti by mohl sloužit jako modelový region, na kterém by se ověřila efektivita jednotné výcvikové struktury – včetně systematického nasazování výcvikových dnů, stabilních týmů a přímé vazby na krajské ředitelství. Tento přístup by v ideálním případě mohl být v budoucnu rozšířen i do dalších krajů, čímž by se přispělo k vyšší standardizaci výcviku v rámci celé Policie České republiky.

Je však nezbytné dodat, že tato idea, byť funkčně osvědčená v prostředí PMJ Praha, je v současných podmínkách obtížně realizovatelná. Vzhledem k dlouhodobému personálnímu podstavu, omezenému rozpočtu a administrativní náročnosti by šlo o běh

na dlouhou trať. Zavedení takového systému by vyžadovalo významné investice do materiálně-technického zázemí, výstroje, výzbroje, ale především do lidských zdrojů.

Zcela klíčové by rovněž bylo personální obsazení vedoucích pozic v nově vzniklých strukturách. Pokud by měl být systém efektivní a výcvik odpovídal reálným potřebám služby, bylo by nezbytné, aby vedoucí těchto útvarů měli přímou zkušenost z výkonu a rozuměli reálným podmínkám zákrokové práce – nikoliv pouze z pohledu teorie či kanceláře. Pouze při správném výběru personálu by bylo možné přenést principy fungování PMJ i do krajského prostředí bez ztráty kvality či smyslu.

Závěr

Tato bakalářská práce si kladla za cíl analyzovat a vyhodnotit výcvik v používání střelných zbraní u Policie České republiky, a to jak z teoretického, tak praktického hlediska. V teoretické části byly zpracovány klíčové legislativní dokumenty, které vymezují rámec oprávněného použití střelné zbraně, včetně zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Zároveň byla zohledněna i etická dimenze použití smrtící síly a psychologické aspekty výkonu služby, které jsou v krizových situacích zásadní.

Práce dále přinesla přehled zbraní, které jsou nebo byly používány u Policie ČR, se zvláštním důrazem na jejich využití v každodenní službě a specifikaci u specializovaných útvarů, jako je Pohotovostní motorizovaná jednotka v Praze. Dále práce také shrnula hlavní aspekty výcviku a manipulace se střelnými zbraněmi u příslušníků Policie ČR se zaměřením na praktickou rovinu a vlastní zkušenost autora z výcviku. Zvláštní důraz byl kladen na bezpečnostní pravidla, strukturu výcviku s krátkou a dlouhou zbraní a také základní postupy při poskytování první pomoci v případě střelného poranění. V kontextu současné praxe byl zmíněn i vývoj výzbroje včetně moderních prostředků, jako je taser, stejně jako historické souvislosti výcviku bezpečnostních složek. Cíle práce byly naplněny a vznikl ucelený přehled o tématu, který propojuje odborné poznatky s reálnou policejní praxí.

Stěžejní část práce tvořila praktická komparace výcviku mezi prvosledovými hlídkami v Karlových Varech a útwarem PMJ Praha. Na základě osobní zkušenosti autora bylo možné detailně porovnat přístup, intenzitu i organizační zajištění výcviku. Byly identifikovány rozdíly, které vyplývají zejména z odlišného organizačního začlenění a kapacit obou složek. Zatímco PMJ Praha disponuje samostatným oddělením výcviku a má výcvik systematicky zakotvený v pravidelném rozvrhu služby, v Karlovarském kraji je výcvik častěji rozptýlený, méně frekventovaný a závislý na personálním zajištění z různých útvarů.

Z těchto poznatků vyplynul návrh optimalizace výcviku inspirovaný fungováním PMJ. Cílem tohoto návrhu není kritika současného systému, ale poukázání na možnosti jeho rozvoje a sjednocení kvality střelecké přípravy napříč kraji. Uvedený návrh však zároveň realisticky zohledňuje omezení spojená s personálním podstavem, finanční náročností a potřebou vhodného vedení.

Bakalářská práce prokázala, že kvalitní a pravidelný výcvik je nezbytným předpokladem efektivního výkonu policejní služby. Zároveň potvrdila význam komplexního přístupu, který zahrnuje nejen technické dovednosti, ale i právní, etickou a psychologickou připravenost. Výsledky této práce mohou sloužit jako podnět pro další diskuzi o zkvalitňování výcviku příslušníků Policie České republiky, a to jak na úrovni jednotlivých útvarů, tak v rámci centrální koncepce vzdělávání.

Z pohledu autora práce, který měl možnost osobně působit jak u prvosledové hlídky v Karlových Varech, tak u Pohotovostní motorizované jednotky v Praze, se ukazuje, že výcvik v oblasti manipulace a střelby se střelnou zbraní se může v rámci Policie ČR výrazně lišit. Zatímco u PMJ je střelecká příprava pravidelná, intenzivní a doplněná o modelové situace a práci v týmu, u běžných hlídek je výcvik často limitován časově i materiálně. Tato skutečnost může mít přímý dopad na bezpečnost zasahujících policistů i civilních osob v krizových situacích.

Na základě komparace výcviku lze doporučit několik kroků, které by mohly přispět ke zlepšení stávajícího stavu. Klíčovým faktorem je zařazení modelových situací do běžného výcviku i pro běžné hlídky, nikoli jen pro specializované útvary. Pravidelný nácvik pod tlakem, využití force-on-force scénářů a posílení psychologické přípravy jsou prvky, které prokazatelně zvyšují připravenost policistů reagovat ve stresových podmínkách. Současně by bylo vhodné sjednotit metodiku výcviku napříč kraji a útvary, aby byla zajištěna jednotná úroveň připravenosti.

Do budoucna lze předpokládat větší zapojení moderních technologií do výcviku – například virtuální reality, simulačních systémů a analytických nástrojů, které umožní hodnotit reakční čas, přesnost nebo rozhodovací schopnosti. Právě tyto aspekty mohou výcvik nejen zefektivnit, ale i přiblížit realitě, s níž se policisté v terénu stále častěji setkávají.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

BRUNCLÍK, M. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Brno: CPress, 2015. 144 s. ISBN 978-80-271-0329-4.

ČERNÝ, P. – GOETZ, M. *Manuál obranné střelby*. Praha: Grada Publishing, 2004. 222 s. ISBN 978-80-247-0739-6.

ČERNÝ, P. a kol. *Manuál obranné střelby II*. Praha: Grada Publishing, 2011. 302 s. ISBN 978-80-247-4049-2.

ČÍRTKOVÁ, L. *Psychologie pro pomáhající profese*. Praha: Grada Publishing, 2006. 160 s. ISBN 80-247-1546-4.

HRINKO, M. a kol. *Prvosledové hlídky policie v systému ochrany měkkých cílů*. 1. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023. 202 s. ISBN 978-80-7380-931-7.

KOVÁŘÍK, L. *Zbraně a střelivo*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007. 281 s. ISBN 978-80-7380-030-7.

MACEK, P – UHLÍŘ, L. *Dějiny policie a četnictva II. Československá republika (1918–1939)*. Praha: Naše vojsko, 1999, 230 s. ISBN 80-902670-0-9.

MATES, P.; SLABÝ, A.; ŠKODA, J ŠMERDA, R.; VAVERA, F. *Zákon o policii s komentářem*. Š. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023 464 s. ISBN 978-80-7380-917-1.

MCNAB, C. *Glock: Světová pistole*. Praha: Naše vojsko, 2015. 144 s. ISBN 978-80-206-1641-8.

NÁCHODSKÝ, Z. *Taktika policejní akce*. 1. vydání. Praha: Armex, 1993. 232 s.

NEVILLE, L. *Ruční zbraně jednotek speciálních sil 2001–2015*. Překlad Danuše Martinová. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2017, 272 s. ISBN 978-80-271-0329-4.

PAZDERA, D. CZ 75. Praha: Euromedia Group, 2021. 159 s. ISBN 978-80-242-7088-3.

TUREČEK, J. *Policejní technika*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. 320 s. ISBN 978-80-7380-119-9.

ŠÁMAL, P a kol. *Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1464 s. ISBN 978-80-7400-428-5.

ZELINKA, J; ROUČ, M.; NAKLÁDAL, J. *Ruční palné zbraně: Konstrukce, střelivo, zranění, střelba*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2024. 202 s ISBN 978-80-7380-928-7.

Elektronické zdroje

ČERVENÝ, P. *Modernizace výzbroje Policie ČR*. [online]. Plzeň: Západočeská univerzita, 2017. [cit. 3. 3. 2025]. Dostupné z: https://otik.uk.zcu.cz/bitstream/11025/24541/1/BP_Cervený.pdf

DIVERZANTI.CZ. *Samopal vz. 58*. [online]. [cit. 25. 3. 2025]. Dostupné z: https://www.diverzanti.cz/documents/03_vyzbroj/primarni/sa58.pdf

ETICKÝ KODEX POLICIE ČR. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online] [cit. 20. 3. 2024]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz>

MINISTERSTVO OBRANY ČESKÉ REPUBLIKY. *Historie a technické parametry samopalu vz. 61 Škorpion*. [online]. [cit. 19. 3. 2024] Dostupné z: https://www.mo.gov.cz/assets/files/9334/zbrane_definit.pdf.

STŘELECKÁ REVUE. *Policejní CZ 75D Compact*. [online]. [cit. 22. 1. 2022]. Dostupné z: <https://www.streleckarevue.cz/wp-content/uploads/2020/11/pol-cz-75d.pdf>

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY. *Střelivo – informace o nákupu* [online]. Praha: Policie ČR, 2019 [cit. 2024-03-01]. Dostupné z: <https://policie.gov.cz/clanek/strelivo.aspx>

POLICIE ČR. *Rámcová dohoda o dodávce zbraní Glock*. [online]. [cit. 15. 3. 2025]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/zakazka-glock>

Policie České republiky. *Zbraně ve výzbroji Policie ČR*. [online]. [cit. 2025-03-02]. Dostupné z: <https://policie.gov.cz/clanek/zverejnene-informace-2019-zbrane.aspx>

Policejní CZ 75D Compact. *Střelecká revue* [online]. Praha: Střelecká revue, [cit. 2025-03-01]. Dostupné z: <https://www.streleckarevue.cz/wp-content/uploads/2020/11/pol-cz-75d.pdf>.

SULLYHO ZBROJNICE. *GLOCK 17 GEN 5 MOS FS* [online]. Praha: Sullyho zbrojnice, 2024 [cit. 2024-03-01]. Dostupné z: <https://www.sullyhozbrojnice.cz/zbrane/glock-17-gen--5-mos-fs/>

VOJENSKÝ HISTORICKÝ ÚSTAV PRAHA. *Samopal vzor 61 – Armádní technický magazín č. 1/1965*. [online]. [cit. 19. 3. 2024]. Praha: VHU. Dostupné z: <https://www.vhu.cz/en/samopal-vzor-61-armadni-technicky-magazin-c-11965/>.

ZBROJNICE.COM. *Začátek přezbrojení PČR*. [online]. [cit. 24. 3. 2025]. Dostupné z: <https://www.zbrojnice.com/2020/03/15/glock-policie-cr/>

Ostatní zdroje

BAHOUNEK, M. *Střelecká příprava policejních prvosledových hlídek*. Bakalářská práce. Praha: Policejní akademie České republiky, 2020. 66 s.